

U S N E S E N Í

Zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, složený z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Pavla Simona, Mgr. Víta Bičáka, JUDr. Romana Fialy, Mgr. Jitky Zavřelové a JUDr. Tomáše Rychlého, rozhodl o návrhu **Městského soudu v Praze, jako soudu rozhodujícího ve správním soudnictví**, na rozhodnutí kompetenčního sporu mezi ním a **Obvodním soudem pro Prahu 6 a Městským soudem v Praze, jako soudy rozhodujícími v občanském soudním řízení**, a dalších účastníků řízení vedeného u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 6 Ad 1/2020, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, žalobce **Ing. T. U.**, a žalovaného **ministra obrany**, se sídlem Praha 6, Tychonova 221/1,

t a k t o :

Návrh **s e o d m í t á .**

O d ů v o d n ě n í:

[1] Podáním doručeným dne 27. 12. 2021 zvláštnímu senátu pro rozhodování některých kompetenčních sporů (dále jen „zvláštní senát“) navrhuje Městský soud v Praze, jako soud rozhodující ve správním soudnictví (dále též jen „navrhovatel“), aby zvláštní senát rozhodl tvrzený spor o pravomoc podle § 1 odst. 1 písm. b) zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů (dále jen „zákon č. 131/2002 Sb.“), který měl vzniknout mezi ním a Obvodním soudem pro Prahu 6 a Městským soudem v Praze, jako soudy rozhodujícími v občanském soudním řízení, ve věci žaloby proti rozhodnutí ministra obrany ze dne 15. 11. 2019, č. j. MO 295499/2019-8694, vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 6 Ad 1/2020.

[2] Z obsahu předloženého spisu Obvodního soudu pro Prahu 9 sp. zn. 9 C 193/2016 zvláštní senát zjistil, že žalobou podanou u Okresního soudu v Mostě dne 27. 8. 2015 se žalobce domáhal po žalované České republice – Ministerstvu obrany: (a) zaplacení 176 720 Kč s příslušenstvím, jakožto „*ušlého zisku*“ na hodnotním příplatku, platovém stupni a příplatku za vedení, z titulu nezákonného (úředního) postupu, respektive nezákonného rozhodnutí tehdejší žalované, (b) zaplacení 330 020 Kč, jakožto zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou a morální újmu a diskriminaci plynoucí ze shora uvedeného jednání tehdejší žalované, (c) uložení povinnosti tehdejší žalované zahrnout prostřednictvím Vojenského úřadu pro sociální zabezpečení do příjmů žalobce za rok 2015 částku 63 780 Kč a na tomto základě přepočítat a nově stanovit „*výsluhové náležitosti*“ žalobce a vzniklý rozdíl, počínaje dnem 1. 1. 2016, žalobci doplatit; rozšířením žaloby se žalobce dále (d) domáhal, aby bylo tehdejší žalované a řediteli Vojenského zpravodajství uloženo se žalobci omluvit. Obvodní soud pro Prahu 6 (jemuž byla žaloba postoupena) usnesením ze dne 5. 10. 2017, č. j. 9 C 193/2016 - 31, řízení zastavil (výrok I.) s tím, že po právní moci tohoto usnesení bude věc, pokud jde o žalobní nároky ad a) až c),

postoupena ministru obrany. Výrokem ad III. obvodní soud nepřipustil změnu žaloby, spočívající v jejím rozšíření [ad bod d) výše] a rozhodl dále o nákladech řízení (výrok IV.). K odvolání tehdejší žalované Městský soud v Praze usnesením ze dne 3. 1. 2018 č. j. 11 Co 462/2017 - 43, usnesení obvodního soudu změnil tak, že se řízení, pokud jde o žalobní nárok ad b) nezastavuje a v tomto rozsahu se věc nepostupuje ministru obrany; ve zbytku bylo (s výjimkou výroku o nákladech řízení) usnesení obvodního soudu potvrzeno. Usnesením odvolacího soudu tak došlo k pravomocnému zastavení řízení v rozsahu žalobních nároků a) a c) s tím, že v tomto rozsahu bude věc postoupena k dalšímu řízení ministru obrany. Odvolací soud aproboval názor obvodního soudu, že žalobní nároky a) a c) mají svůj původ ve služebním poměru žalobce, který je vztahem veřejnoprávním, a tedy spory z něj povstalé nepředstavují spor z právních vztahů uvedených v § 7 o. s. ř.

[3] Zvláštní senát dále z předloženého spisu Ministerstva obrany zjistil, že ředitel Vojenského zpravodajství, poté, co mu věc byla postoupena soudem, rozhodnutím ze dne 20. 6. 2018, č. j. 63-3/2018-4730, rozhodl, že žalobce (I.) nemá právo na náhradu škody ve výši 176 720 Kč s příslušenstvím za ušlý zisk v hodnostním příplatku, platovém stupni a příplatku za vedení, a že (II.) nemá právo na zahrnutí částky 63 780 Kč do svého příjmu za rok 2015, ani na přepočítání a nové stanovení výsluhových náležitostí a doplacení rozdílu, počínaje dnem 1. 1. 2016. Toto rozhodnutí bylo rozhodnutím ministra obrany ze dne 11. 9. 2018, č. j. MO 233709/2018-8694, zrušeno pro nepřezkoumatelnost a věc byla prvoinstančnímu orgánu vrácena k dalšímu řízení. Ředitel Vojenského zpravodajství rozhodnutím ze dne 20. 8. 2019, č. j. 63-11/2018-4730, rozhodl stejně jako ve svém předcházejícím rozhodnutí. Své rozhodnutí odůvodnil tím, že platové poměry žalobce odpovídaly jeho tehdejšímu služebnímu zařazení, platebním výměrům i vydaným personálními rozkazům; tyto akty nebyly zrušeny a je proto u nich presumována jejich zákonnost. Pokud tedy byl vyplácený plat žalobce s těmito akty v souladu, nelze hovořit o nesprávném úředním postupu. Odvolání proti tomuto rozhodnutí ministr obrany rozhodnutím ze dne 15. 11. 2019, č. j. MO 295499/2019-8694, zamítl a toto rozhodnutí potvrdil.

[4] Konečně, ze spisu navrhovatele zvláštní senát ověřil, že žalobce u tohoto soudu napadl rozhodnutí ministra obrany ze dne 15. 11. 2019, č. j. MO 295499/2019-8694, správním žalobou; věc je vedena pod sp. zn. 6 Ad 1/2020.

[5] Navrhovatel v návrhu na zahájení kompetenčního sporu uvedl, že nesouhlasí s právním názorem, podle kterého by žalobcem uplatněné nároky nemohly být posuzovány podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nezákonným postupem (dále jen „zákon č. 82/1998 Sb.“), ale pouze v režimu zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání (dále jen „zákon č. 221/1999 Sb.“). Má za to, že pravomoc služebních funkcionářů je omezena pouze na rozhodování o nárocích souvisejících se zákonem o vojácích z povolání. § 112 tohoto zákona, ze kterého vycházelí oba služební funkcionáři, dopadá pouze na případy, kdy došlo ke škodě porušením právních povinností. K tomu však v posuzované věci nedošlo (žalobci byl plat vyplácen v souladu s jeho tehdejšími zařazením na základě platových výměrů a pravomocných personálních rozkazů); ani žalobce nic takového netvrdí. Žalobcovy nároky ve správním řízení věcně posouzeny nebyly, neboť služební funkcionáři vycházeli z toho, že mu žádná škoda v režimu zákona o vojácích z povolání nevznikla; možnost projednat věc dle obecné úpravy náhrady škody cestou aplikace zákona č. 82/1998 Sb., byla žalobci odeprána rozhodnutím civilních soudů. Žalobce přitom své nároky uplatňoval výslovně dle zákona č. 82/1998 Sb., soudy však nesprávně postupovaly tak, jako by byly uplatňovány podle zákona č. 221/1999 Sb. Z těchto důvodů navrhovatel popírá svou pravomoc vydat ve věci rozhodnutí a navrhuje, aby zvláštní senát rozhodl tak, že příslušným rozhodnout v této věci je soud v občanském soudním řízení.

pokračování

[6] Zvláštní senát se nejprve zabýval otázkou, zda jsou splněny podmínky pro vydání rozhodnutí o kompetenčním sporu, přičemž vycházel z následujících skutečností a úvah:

[7] Podle § 1 odst. 1 zákona č. 131/2002 Sb., se podle tohoto zákona postupuje při kladných nebo záporných kompetenčních sporech o pravomoc nebo věcnou příslušnost (dále jen „pravomoc“) vydat rozhodnutí, jehož stranami jsou: a) soudy a orgány moci výkonné, územní, zájmové nebo profesní samosprávy, b) soudy v občanském soudním řízení a soudy ve správním soudnictví.

[8] Z ustanovení § 1 odst. 2 téhož zákona plyne, že kompetenčním sporem je buď spor, ve kterém si jedna strana osobuje pravomoc vydat rozhodnutí v totožné věci individuálně určených účastníků, o níž již druhá strana vydala pravomocné rozhodnutí (pozitivní kompetenční spor), anebo spor, ve kterém jeho strany popírají svou pravomoc vydat rozhodnutí v totožné věci individuálně určených účastníků (spor negativní).

[9] Takto vymezené kompetenční spory projednává a rozhoduje zvláštní senát (srov. § 2 odst. 1 tohoto zákona). Ten pak rozhodne, kdo je příslušný vydat rozhodnutí ve věci uvedené v návrhu na zahájení řízení (§ 5 odst. 1 téhož zákona).

[10] Esenciální podmínkou pro to, aby byla založena pravomoc zvláštního senátu, je tedy existence kompetenčního sporu. Ten podle názoru zvláštního senátu v dané věci nevznikl.

[11] Z toho, co bylo uvedeno výše, je zřejmé, že v dané věci svou pravomoc projednat a rozhodnout některé nároky žalobce popřely pouze civilní soudy; služební funkcionáři, kterým byla věc v tomto rozsahu postoupena, svou pravomoc nepopřeli, nároky žalobce věcně projednali a ve věci rozhodli. V tomto smyslu tedy žádný kompetenční spor nevznikl, přičemž služebním funkcionářům nic nebránilo, aby takový spor případně sami vyvolali, pokud by měli za to, že jejich pravomoc, respektive věcná příslušnost, k projednání a rozhodnutí věci, není dána.

[12] Kompetenční spor nicméně nevznikl ani následně mezi navrhovatelem (správním soudem) a civilními soudy. Předmětem řízení vedeného navrhovatelem je přezkum zákonnosti rozhodnutí služebního funkcionáře (ministra obrany), respektive řízení, které jeho vydání předcházelo, v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu dle části třetí hlavy druhé dílu prvního s. ř. s. Má-li správní soud za to, že rozhodnutí civilních soudů je chybné, tedy že věc jimi měla být projednána, a nebyla proto založena věcná příslušnost (a tedy i pravomoc) služebních funkcionářů, nic mu nebrání, aby z tohoto důvodu rozhodnutí žalovaného, potažmo též prvoinstanční správní rozhodnutí, deklaroval jako nicotná. Předmět řízení vedeného navrhovatelem (přezkum zákonnosti správních rozhodnutí) se míjí s předmětem řízení vedeného civilními soudy (posouzení důvodnosti žalobcem uplatněných nároků); nic na tom nemění ani fakt, že se civilní soudy těmito nároky věcně nezabývaly a řízení zastavily pro nedostatek podmínek řízení.

[13] Kompetenční spor by (objektivně) vznikl až ve chvíli, kdy by navrhovatel shora uvedeným způsobem (tj. vyslovením nicotnosti správních rozhodnutí) postupoval (zvláštní senát se ovšem ke správnosti takového postupu nikterak nevyjadřuje). V této situaci by totiž byl povinen podat návrh na rozhodnutí kompetenčního sporu služební funkcionář, neboť na straně jedné by byl vázán pravomocnými usneseními civilních soudů o postoupení věci, na straně druhé závazným právním názorem správního soudu o nedostatku své pravomoci (viz legislativní zkratka uvedená v § 1 odst. 1 zákona č. 131/2002 Sb.). Teprve v tomto okamžiku by se zvláštní

senát mohl autoritativně vyjádřit k tomu, který orgán veřejné moci je povolán nároky žalobce projednat a rozhodnout.

[14] Je tedy evidentní, že za daného stavu věci mezi navrhovatelem (soudem rozhodujícím ve správním soudnictví) a soudy rozhodujícími v občanském soudním řízení kompetenční spor nevznikl. Není proto splněna esenciální podmínka pro aktivaci rozhodovací pravomoci zvláštního senátu vyplývající z § 1 odst. 2 zákona č. 131/2002 Sb. (viz bod [8] výše).

[15] Vzhledem k uvedeným skutečnostem zvláštnímu senátu nezbylo, než návrh na zahájení řízení o kompetenčním sporu odmítnut [§ 4 zákona č. 131/2002 Sb., a § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], neboť nejsou splněny podmínky takového řízení.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. ledna 2022

Mgr. Radovan Havelec
předseda zvláštního senátu